

Una actriu corrent

No sembla que li agraden massa les entrevistes: no comprèn com poden interessar als lectors les seues coses. Segons ella, els periodistes haurien d'entrevistar la gent que treballa bona cosa.

Malgrat tenir fama de conflictiva, els seus companys de professió li han fet un homenatge fa algunes setmanes.

—*¿Què en diu, d'això?*

—Sempre resulta afalagador que es recorden d'una; però els homenatges

han repercutit ben poc en la meua carrera: han continuat cridant-me poc per treballar, ben poc.

Respecte a la meua fama de conflictiva, n'estic ja farta. A l'hora de treballar jo faig el meu treball bé, les altres coses no s'han de barrejar.

—*Llavors, vol dir que la política ha*

Vicent Mifsud Estruch

«Al poder sempre li ha interessat que la gent no tinga cultura per manipular-la millor».

d'estar deslligada de les manifestacions artístiques.

—No, de cap manera, no ha d'estar deslligada de res. Qui diu que no és polític menteix, ja que això significa que està d'acord amb el que hi ha. A més, els actors, que tenim una professió de contacte amb la gent i, per tant, podem influir-hi, tenim més obligació que la majoria de la societat de no prendre amb indiferència les coses que ens envolten.

—*Vostè és filla d'un notari comunista que es va haver d'exiliar en temps de guerra, ¿la va influir ell política-ment?*

—M'ha influït tota la meua família. Tots estaven molt preparats políticament, i participaven de forma activa en la vida social de l'estat. Per tant, mon pare i els meus germans van condicionar molt la meua forma de pensar i de ser.

—*¿Quins records té de la seua infantesa a València?*

—L'enyore... València és el lloc on vaig nàixer. Això no obstant, els meus records no són massa agradables, ja que no hi havia coses agradables en els anys de la guerra i la postguerra. Però sent tendresa per la ciutat, perquè allí resten la meua infantesa i la meua jo-

ventut, el record d'una família esplèndida i de molts bons amics.

—*Encara que vostè treballa com a actriu des que tenia vint-i-dos anys, l'èxit no li va arribar fins que no va intervenir en Furtivos.*

—No sé si es pot parlar d'èxit en el meu cas; és una paraula molt abstracta. Sí que és cert, però, que em donaren el meu primer paper important quan ja duia trenta anys treballant: he caminat sempre a poc a poc.

Tot i que *Furtivos* tingué bastant èxit, no he tingut tampoc continuïtat després de fer la pel·lícula. La professió d'actor és molt insegura: un dia pots seure al cim i el següent estar besant el terra.

De debò m'agradaria continuar fent papers, tot i que indubtablement ja no estic per treballar com ho feia quan tenia vint-i-cinc anys; però és clar que m'agradaria, a més, no em sobra res de res.

—*¿Té problemes econòmics?*

—Visc molt modestament, però la meua filla treballa i les dues juntes ens apanyem prou bé. No m'agrada queixar-me, però la veritat és que les pensions que rebem són tan ridícules que el govern hauria de tenir-ne vergonya.

La vida de l'actor està vista des d'una òptica equivocada; llevat d'una minoria, ni es guanya el diner que el públic sol pensar, ni tot és tan preciós.

—*La seua darrera aparició davant del públic va ser al programa de cap d'any de Javier Gurruchaga en Televisió Espanyola. ¿Per què va pensar ell en vostè?*

—Ens coneguérem treballant junts en una obra de teatre —*la vella actriu no es calfa el cap tractant de recordar els títols de les pel·lícules i obres teatrals on ha intervingut, perquè no dona massa importància al que fa*—. Coincidim en moltes coses, ens portem molt bé i, potser, aquesta ha estat l'única raó perquè es recordara de mi. Ja m'havia cridat per a *Viaje con nosotros*, jo estava malalta aleshores —*en realitat Lola Gaos té una malaltia crònica que la duu a l'hospital cada cert període de temps*— i no vaig poder assistir-hi.

—*¿Ha canviat gaire el món de l'espectacle des que vostè començà fins als nostres dies?*

—No, si fa no fa és igual, el que és més trist és que hagen passat tants anys i el cinema continue sent una aventura.

I del teatre, no cal ni parlar-ne. És lamentable que l'hagen reduït a tan poc. La cultura és necessària i, a pesar d'això, no es posen els mitjans adequats perquè arribe a tot arreu i no es quede només a Madrid i Barcelona.

Però no ens ha d'estranyar, al poder sempre li ha interessat que la gent no tinga cultura per manipular-la millor.

—*¿L'ha defraudat el PSOE?*

—No, perquè mai no havia depositat massa esperances en aquest partit, sempre vaig saber que esdevindrien el que són.

Tampoc m'ha sorprès treballar menys ara que quan vivia Franco. És lògic, jo no he canviat, sóc molt extremista, molt radical, i ara sembla que s'ha de ser més comprensiu, més flexible i no sé quines altres punyeteries. Per això sóc incòmoda, no hi ha lloc per als que no creiem en aquesta societat cada vegada més aburgesada.

Lola Gaos es queda amb els seus gossos i els seus gats —n'arregla pel carrer perquè no suporta veure'ls abandonats i maltractats. Es queda en la seua casa obscura i trista, llegint, escrivint —ho fa només pel plaer que li produeix—. Es queda amb la seua filla, fent «el que fan cinquanta mil milions de persones». Una vida corrent. □